

Sygn. akt II Cz 111/14

POSTANOWIENIE

K., dnia 15 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wojciech Vogt

Sędziowie: SSO Barbara Mokras – spr.

SSO Janusz Roszewski

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2014 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko J. O.

o zapłatę

na skutek skargi pozwanej o wznowienie postępowania w sprawie (...) Sądu Rejonowego w Pleszewie

w przedmiocie zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Rejonowego w Jarocinie VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w P.z dnia 31 grudnia 2013 r., sygn. akt (...)

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Jarocinie VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w P.odrzucił skargę pozwanej J. O.o wznowienie postępowania w sprawie (...) Sądu Rejonowego w Pleszewie oraz obciążył pozwaną kosztami postępowania w całości.

Uzasadniając rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy wskazał, że skarżąca nie wykazała wskazanej przez nią podstawy wznowienia postępowania w postaci pozbawienia możliwości działania wskutek naruszenia przepisów prawa.

Od powyższego postanowienia pozwana wniosła zażalenie, zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie.

Pozwana zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu błędne przyjęcie, że nie zaszła podstawa do wznowienia postępowania w postaci pozbawienia pozwanej możliwości obrony swoich praw.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Wobec doręczenia pozwanej orzeczenia w trybie art. 138 § 1 k.p.c. poprzez pozostawienie przesyłki dorosłemu domownikowi – M. F., rozważenia wymagało, czy doręczenie dokonane w tym trybie pozbawiło pozwaną możliwości obrony swoich praw.

Nie można uznać za słuszny zarzut skarżącej, jakoby Sąd I instancji naruszył przepisy prawa procesowego, czym – w konsekwencji – pozbawił pozwaną możliwości działania w postępowaniu, którego dotyczy skarga o wznowienie.

Wbrew zarzutowi skarżącej, nie można uznać, że w sprawie, której dotyczy przedmiotowa skarga o wznowienie, doręczenie pozwanej zaskarżonego orzeczenia nie powinno nastąpić do rąk matki pozwanej – M. F.. W sprawie tej powód wytoczył przeciwko pozwanej powództwo o uznanie za bezskuteczne wobec niego umów darowizny lokalu mieszkalnego, tj. pierwszej - zawartej przez dłużniczkę M. F. z Z. S., oraz drugiej – zawartej przez Z. S. z pozwaną J. O. (art. 527 i nast. k.c.). W przedmiotowej sprawie M. F. posiadała jedynie status świadka. Tym samym nie ma podstaw do uznania, że M. F. posiadała interes prawny, czy nawet faktyczny, w niedoręczeniu pozwanej zaskarżonego orzeczenia, skoro konsekwencją tego było pozbawienie pozwanej możliwości zaskarżenia tego orzeczenia, uznającego za bezskuteczne wobec powoda umowy darowizny lokalu mieszkalnego, którego uprawomocnienie się stwarzałoby dla powoda prawną możliwość przeprowadzenia egzekucji z tego lokalu, który pierwotnie stanowił własność M. F. i w którym M. F. zamieszkuje. W tym stanie rzeczy nie można uznać, iż poprzez brak zastrzeżenia Sądu, że doręczenie pozwanej przesyłki nie powinno nastąpić do rąk M. F., doszło do naruszenia przepisów postępowania skutkujących pozbawieniem pozwanej możliwości obrony swoich praw. W zakresie natomiast twierdzeń skarżącej, jakoby nie otrzymała od M. F. przesyłki sądowej, należy zauważyć, że ewentualne zatrzymanie przesyłki przez dorosłego domownika nie stanowi uchybienia sądu, które można zakwalifikować jako naruszenie prawa, a co najwyżej może stanowić przyczynę przywrócenia terminu do zaskarżenia orzeczenia (zob. post. SN z 10.02.1999 r., II CKN 1081/98).

W konsekwencji należy uznać, że doręczenie pozwanej zaskarżonego orzeczenia było dokonane bez naruszenia prawa i było skuteczne, a tym samym nie można uznać, że w jego wyniku pozwana została pozbawiona możliwości obrony swoich praw.

Zasadnie zatem Sąd I instancji uznał, że nie zasła wskazana przez skarżącą podstawa wznowienia postępowania, o której mowa w art. 401 pkt 2 k.p.c., oraz - w konsekwencji – odrzucił skargę.

Mając na uwadze powyższe, należało - na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. - orzec jak w sentencji.